

fornødne kvalitet i de produkter, som instituttet frembringer. Og jeg har fuld tillid til både bestyrelsen og direktøren, også i den henseende.

Det er meget tydeligt for mig, at det, hr. Jørn Jespersen er ude på, i virkeligheden er at begrænse ytringsfriheden for én, der er kritisk i miljødebatten. Det er det, det handler om.

Det er meget tydeligt for mig, at hele den debat om eksperter og smagsdommere dækker for hr. Jørn Jespersen over, at hvis der er én, som tillader sig at stille kritiske spørgsmål ved den vel-etablerede miljøpolitik, så skal munden lukkes, koste hvad det vil og med alle midler. Det finder jeg uacceptabelt.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg tror, at statsministeren med hensyn til ytringsfriheden skal passe meget på med at kaste sten i betragtning af det store glashus, han selv bor i.

Det, der skete ved regeringens tiltrædelse, var, at alle uafhængige råd og nævn, man overhovedet kunne komme i nærheden af at slagte, blev slagtet, hvorefter man oprettede et institut i Miljøministeriet til en af sine egne venner, som nu har dokumentation for ikke at leve op til almindelig, videnskabelig standard.

Når statsministeren offentligt siger, at vi nu er i den situation, at hver gang der kommer en rapport fra Institut for Miljøvurdering, så vil der blive henvist til, at dets direktør er videnskabeligt uvederhæftig og dernæst siger, at det er vi nødt til at forholde os til, så vil jeg gerne have at vide, hvad det indebærer. Hvad er det, regeringen har tænkt sig at gøre i den sammenhæng? Det kan jo ikke passe, at statsministeren møder op i dag og siger: Vi vil ingenting gøre, når han selv har sagt til offentligheden, at vi er nødt til at forholde os til det.

Kl. 13.30

Søren Krarup (DF):

Jeg vil stille et spørgsmål til statsministeren angående Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed. Det forekommer mig nemlig, at blot en sådan overskrift udtrykker et orwellsk nysprog, som lægger op til misbrug og forfølgelse.

Jeg vil sige, at når et udvalg med den titel så udtaler sig om det, der er i en debatbog, mener statsministeren så ikke ligesom jeg, at dermed er det dokumenteret, at det er en interesse i politisk korrekthed, der her luftes, og at man altså her

benytter sit såkaldt videnskabelige stempel til at forfølge en mand, man i realiteten er uenig med?

Pernille Blach Hansen (S):

Det er indlysende for alle, at statsministeren er meget aggressiv, fordi han har stor personlig prestige bundet op på instituttet bl.a. på grund af statsministerens egen rolle i dets tilblivelse og i de ekstra penge, der blev bevilget for knap 3 måneder siden.

Det er selvfølgelig menneskeligt at have stor prestige i og forkærlighed for nogle særlige råd og nævn, og hvad det ellers er, men jeg synes, statsministeren er nødt til at forholde sig til, at der er en uholdbar situation.

Regeringen er vel også nødt til at forholde sig til, at der er en bestyrelse, hvoraf et medlem nu meget bombastisk har meddelt, at han går, og et andet netop i dag har meddelt, at han anbefaler, man finder en anden direktør, fordi det her ikke er holdbart længere.

Dermed ender sagen jo igen på regeringens bord. Regeringen har oprettet et institut, udpeget en del bestyrelsesmedlemmer, og nu begynder der altså at være problemer også internt i bestyrelsen. Derfor synes jeg da, at statsministeren er nødt til at forholde sig til den kritik, som nu tidligere bestyrelsesmedlem Poul Harremoës har udtrykt i forhold til instituttet og ikke mindst dets direktør.

Jeg vil sætte stor pris på, hvis statsministeren denne gang kunne finde anledning til at kommentere det, jeg rent faktisk spørger om, i stedet for at bruge tid på at komme ud med sine egne antipatier.

Lise Hækkerup (S):

Det var ordet soberhed eller begrebet sober, som fik mig til at tage ordet, for jeg kunne godt tænke mig at høre statsministeren, om soberhed er det samme som videnskabelig korrekthed i statsministerens univers.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Over for både fru Lise Hækkerup og hr. Søren Krarup er jeg jo nødt til at gentage, at sådan som reglerne er, hvor der er ankemulighed – til Videnskabsministeriet i denne her sag – er jeg desværre afskåret fra at give udtryk for min mening om den afgørelse, der er truffet i Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed.

Det håber jeg man respekterer, at det kan jeg simpelt hen ikke gøre. Derfor vil jeg ikke begive mig længere ind på den bane. Jeg beder bare om,